

La mulți ani, „Unirea”! La mulți ani, dragi liceeni!

Astăzi mă întorc „acasă” cu gândul și cu sufletul la eleva timidă care, în urmă cu mai bine de trei decenii, pășea cu sfială și mândrie în acest liceu.

Bunica mea îmi povestise că, în tinerețea ei, aceasta fusese cea mai bună școală de fete și că purtase numele Principesei Elena, mama Regelui Mihai. Era atât de mândră de mine! Datorită amintirilor ei, am privit mereu acest liceu ca având o aură regală. Desigur, pe atunci era interzis să rostești astfel de lucruri; regimul comunist nu ar fi permis niciodată să se vorbească despre regii României.

Am fost elevă într-una dintre cele mai bune clase de filologie, la etajul I. Îmi amintesc că aveam mobilier nou, tapițat, așezat în forma literei „U”. Nu știu dacă era o coincidență sau un simbol, dar îmi amintesc clar orele de steno-dactilografie. Trebuia ca, la finalizarea studiilor, să avem măcar o meserie; probabil că planul regimului era să ajungem toate secretare de partid, dacă istoria nu ar fi decis altfel.

În 1987, însă, chiar în fața liceului nostru, muncitorii de la „Steagul Roșu” – cum se numea atunci fabrica de camioane din Brașov – au rescris istoria. Revolta brașovenilor din 15 Noiembrie 1987 a fost înăbușită acolo, în stradă, dar a reprezentat începutul sfârșitului pentru acea eră. Deși a urmat o perioadă grea pentru oraș, resimțită din plin și de noi, elevii, după doar doi ani a venit Revoluția.

Îmi amintesc că după vacanța din decembrie 1989, când ne-am întors la școală, fațada liceului era marcată de gloanțe. Unul dintre ele rămăsese înfipt chiar în scaunul meu. Am simțit atunci nu doar că pot atinge istoria, ci și că am datoria de a nu o lăsa pradă uitării.

Astăzi, din postura de jurnalist la Televiziunea Română, vorbesc de fiecare dată cu drag despre anii petrecuți la „Unirea”. Ca adult, realizez cât de mult au contat acei ani pentru formarea mea.

În urmă cu ceva timp, m-am întors întâmplător aici pentru a filma. Am intrat chiar în clasa mea de la etajul I. Nu mai avea mobilierul elegant de altădată și părea mult mai mică decât în amintirile mele, însă treptele pe care am pășit erau aceleași. Am regăsit în ele acea veșnicie a lucrurilor bine făcute, care dăinuie neclintite prin trecerea istoriei.